

[Fuglsang.]

bertisagen i sin tid blev det. Det er sådan, at de uheldige sider i Blechingbergs karakter ikke er noget helt nyt, som først kom for dagens lys i 1958. De var, som det også fremgår af hele redegørelsen, almindelig bekendt og var kommet til udtryk på forskellig vis gennem en årrække, i hvilken skiftende regeringer og skiftende ministre har haft ansvaret for udenrigstjenesten, uden at jeg kan se, at det påvirkede Blechingbergs personlige forhold i udenrigstjenesten i væsentlig grad i den forbindelse.

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen beklagede, at man ikke havde givet oppositionen mulighed for og tid til tilstrækkelig grundigt at sætte sig ind i denne sag, og det kan selvfølgelig være rigtigt. Jeg føler bare trang til at tilføje, at jeg ventede, og det gør jeg for så vidt stadig, at netop en tidligere udenrigsminister, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, måske kunne yde sit bidrag til belysning af Blechingbergs forhold og hans karriere inden for udenrigstjenesten og diplomatiets. Med hensyn til Blechingbergs fortid kan jeg lige nævne valutasagen i Washington i maj 1941. Denne blev, som det fremgår af redegørelsen, ganske vist noget mildt behandlet af den daværende departementschef, men den blev adskilligt mere kritisk bedømt af den daværende konservative udenrigsminister, men, viser det sig, det hindrede ikke, at netop en senere konservativ udenrigsminister ansatte Blechingberg som assisterende afdelingschef i udenrigsministeriet.

I øvrigt skal jeg ikke komme nærmere ind på spørgsmålet skyld eller ikke-skyld i denne triste sag. Noget af det, som folk spørger om, er ganske naturligt: i hvor høj grad har man været i stand til at trænge til bunds i denne sag, og hvilke konsekvenser agter man at drage ud over at give personen Blechingberg 8 års fængsel? Jeg tænker bl. a. på sådanne ting som Blechingbergs forhold i Bonnambassaden i almindelighed. Når det med rette er sagt, også her i dag, at en hovedfejl i hele denne sag var, at Blechingberg fik lov til at blive så længe, som han gjorde, så må vel også hans nærmeste medarbejdere have deres del af ansvaret. Det er dog sådan, som det er kommet frem gang på gang, at man udmærket kendte hans rodede og håbløse

private økonomiske forhold, som for en almindelig menneskelig vurdering ville gøre ham uegnet til en så krævende post som den, han havde, og som umiddelbart ville gøre ham svag over for fristelser, og endda fandt han adgang til yderst hemmelige oplysninger også uden for sit eget sagsområde. Det reagerede man på ved faktisk at rykke ham op i en højere lønningsmæssig position, og derfor må der vel være grund til at spørge og også undersøge, hvordan det kunne lade sig gøre, at dette i Bonn kunne fortsætte så lang tid, som det gjorde. Jeg vil gerne spørge: har man undersøgt det, eller agter man at gøre det?

Denne sag rejser, som det også er blevet nævnt, endnu en gang over for alle, opposition som regering, spørgsmålet om vor udenrigstjeneste og vort diplomati overhovedet. Sagen må vel i høj grad give den kommission, der arbejder på dette felt, stof til omtanke og eftertanke. Der var jo en tid, da diplomatiet så at sige var repræsentant for enevoldskongerne ved hver- andres hoffer, og diplomatiets standsmæssige personalesammensætning var derefter. I dag er diplomatiets rolle væsentlig anderledes, svarende til den politisk-økonomiske udvikling, der har fundet sted. I dag kan og bør udenrigstjenesten spille en ganske stor politisk økonomisk rolle i landenes fredelige og handelsmæssige sameksistens, men stiller man på den baggrund spørgsmålet om udenrigstjenestens personel, tror jeg nok, man tør sige, at her har det knebet med at følge med udviklingen og demokratiseringen.

Jeg vil gerne sige til slut som vurdering af denne sag, at for mig er Blechingberg som konkret person ikke af nogen afgørende politisk, ej heller partipolitisk betydning. Det vil kunne ske under alle forhold, at svage menneskers moral ikke slår til. Men det er en sag, som nu har bragt vor udenrigstjeneste i søgelyset og derfor bør give anledning til en gennemgribende demokratisering af hele dette vigtige område.

Statsministeren (H. C. Hansen): Jeg takker de ordførere, der har udtalt sig i denne sag, og det vil måske ikke blive misforstået, når jeg særlig takker de 3 ordførere for regeringspartierne, som har givet mig en vis tilslutning eller i hvert fald har